

12.kapittel – Davids Sønn og Herre (Jesaja kap.10;22 – 12;6)

Jesaja skisserte assyrernes angrep mot Juda (kap.10;28-32). Seiersrik underveis ville han "svinge sin hånd" mot Jerusalem. Som notert tidligere var de umiddelbare hendelser knyttet til Guds hensikt og skjedde på grunn av den. Assur var bare tillatt å svinge sin hånd mot Jerusalem, men det ord som Gud sendte mot Jakob ville også slå ned i Juda ved Babels hender på et senere tidspunkt.

Profeten fortsatte derfor ved å forkynne at Herren ville ydmyke de stolte og "skogen" ville hogges ned og faller "for Den Veldige" (v.34). Et av "trærne" som ble berørt var Davids hus, men Guds løfter til David garanterte dets framtid. "Stubben" og "røttene" til Davids "tre" ble i jorden (kap.11;1), og som Job sier: "For treet er det håp. Om det hogges ned, så spirer det igjen, på nye skudd mangler det ikke." (Job 14;7).

Gud hadde lovet David at en av hans etterkommere ville være Israels evige konge hvis rike ville være verdens omfattende. Denne Davids sønn ville også være Guds Sønn (2.Sam.7;14) og Lukas viser hvordan dette ble bekreftet og garantert ved Jesu fødsel. Jomfru Maria fødte en sønn etterat den Høiestes kraft kom over henne. Gjennom sin mor var han Davids sønn, men ved Ånden var han Guds Sønn. Om Jesus ble det sagt: "Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn. Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone." (Luk.1;32).

Jesaja profeterte om disse ting. "Men en kvist skal skyte fram av Isais stubb" (Jes.11;1). Isai var far til David og det var av Davids hus og ætt at denne "kvist" skulle komme. Men "kvisten" er også beskrevet som "et skudd av hans røtter". Røttene til Davids hus var Guds løfter som garanterte en fremtidig rett til Israels trone. Med andre ord ville Messias komme som en direkte oppfyllelse av Guds løfter: Davids sønn men også Guds Sønn, som ville få visdom og forstand (v.2). Han ville vandre i gudsfrykt og vise seg å være velskikket til å regjere i rettferdighet i den kommende verden (v.3-4). Jesus klædde seg rettferdighet og trofasthet (v.5) og ved sin oppstandelse til guddommelig natur ble denne klædning hans eiendom evindeligg.

Den kommende fredelig verden

Etter Jesu himmelfart gikk apostlene ut og forkynte ordet. Peter, idet han kalte jødene til omvendelse, sa at Gud ville sende "Jesus, ham som himmelen skal huse inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap.gj. 3;20-21). Hvor vidunderlig denne gjenopprettelse vil være har Jesaja vist oss i sitt vakre ordbilde av en fredelig verden hvor menneskene vil tilbe Herren i ånd og sannhet. Hans velkjente ord begynner: "Da skal ulven bo sammen med lammet, og leoparden legge seg hos kjeet. Kalven og den unge løven og gjøfeet skal holde seg sammen, og en liten gutt skal gjete dem", og avslutter: "Ingen skal gjøre noe ondt og ingen ødelegge noe på hele mitt hellige berg. For jorden er full av Herrens kunnskap, likesom vannet dekker havets bunn." (kap.11;6 og 9).

Etterat han var blitt døpt av Johannes, arbeidet Herren Jesus iblant Israels tapte får, som han kalte dem. En kort tid før hans død kom noen gudfryktige grekere til Filip og sa: "Herre!

*Vi vil gjerne se Jesus" (Joh.12;21). Filip fortalte dette til Jesus som svarte: "Timen er kommet da Menneskesønnen skal bli herliggjørt!" (v.23). Akkurat hva dette betydde og hvordan det var et passende svar til grekerne, er forklart i de følgende vers. Jesus, lik et hvetekorn, hadde liv i seg som ville springe ut i døden og bære frukt (v.24). Hans død ville være det fullkomne eksempel for andre å etterfølge (v.25-26). Ved døden ville synden, denne verdens fyrste, bli tilintetgjort i Jesu legeme (v.31). Hans fristelser og prøvelser var til ende og beseiret den gang han utåndet på korset. Han ble "prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd." (Heb.4;15). Synden, som hadde vært den ubestridte konge over menneskeheten, var nå overvunnet av et menneske (1.Kor.15;21), som tre dager senere oppstod til et evig fullkomment liv (Joh. 12;25), den guddommelig natur som ikke kan fristes (Jakob 1;13). Og Jesu offer ville bære frukt i alle som fulgte ham (Joh. 12;26), jøder først men også ikke-jøder, for "Når jeg blir opphøyet fra jorden [d.s.v. korsfestet v.33], skal jeg dra **alle** til meg." (v.32).*

"Et banner for folkeslag"

Sammen med de grekere som talte med Filip, kan vi også "se Jesus" når Gud åpenbarer for oss de store og livsviktige prinsipper som er fremstilt i Kristi kors. Tilgjengelig for alle, men foraktet av de fleste, er disse prinsipper åpenbart i Bibelen, og alle som søker, enten jøder eller hedninger (ikke-jøder), er draget til Gud ved Jesus Kristus som er blitt løftet opp som en troens banner. Jesaja forteller oss alt dette i et vidundelig vers: *"På den tid skal hedningefolkene søke til Isais rotskudd, som står som et banner for folkeslag. Og hans bolig skal være herlighet. (kap.11;10).*

Paulus viser at "den tid" strekker seg fra Jesu korsfestelse helt til hans gjenkomst, når han forteller oss i Romerbrevet kap.15 at *"... Kristus er blitt en tjener for de omskårne for Guds sannferdighets skyld, for å stadfeste løftene til fedrene. Men hedningene skal prise Gud for hans miskunn, som det står skrevet: ... Isais rotskudd skal komme, han som skal stå fram og herske over hedningefolkene. Til ham skal hedningene sette sitt håp." (v.8-12).*

Blant disse var de troende i Rom som han skrev til. Når *"hedningenes fylde er kommet inn" (Rom.11;25)*, vil Gud ta bort dekket som dekker Israels øine og de skal *"se hen til ham som de har gjennomstunget" (Joh.19;37)*. Jesaja fortsetter ved å fortelle oss at Gud vil begynne å ta bort dekket ved å samle sitt folk Israel fra jordens fire hjørner (kap.11v.11-12). På den tid vil den gamle fiendskap mellom Juda og Israel (Efra'im) bli glemt (v.13) og som en samlet nasjon vil de gjøre seg kjent iblant sin arabiske naboer (v.14). Men den endelige frelse og seier hører Gud til (v.15), en frelse så stort at den er sammenlignet med utgangen fra Egypt (v.16).

Det er ikke å undres over at den sang som Israel sang den gang de gikk over Rødehavet (2.Mos.kap.15), vil også bli sunget ved den endelige frelse: *"Jeg takker deg, Herre! For du var vred på meg, men din vrede hørte opp, og du trøstet meg. Se, Gud er min frelse! Jeg er trygg og frykter ikke. For Herren Herren er min styrke og lovsang. Han ble meg til frelse." (Jes. 12;1-2).*

Påske salmen

Dette ble også opptatt i den store påske salme (118;4), og har vært sunget gjennom århundre. Det er mulig at denne var salmen som Jesus og disiplene sang (Matt.26;30)

etterat Jesus hadde innstiftet nattverden og sagt at han ikke ville spise påskelammet igjen "før det er blitt fullendt i Guds rike." (Luk.22;16).

På den første Palmesøndag ble Jesus hilst med ordene fra Salme 118;26: "Velsignet være han som kommer i Herrens navn!" Jesus mottok folkets hilsen men viste dem at ordene virkelig hadde med hans gjenkomst å gjøre. "For jeg sier dere: Fra nå av skal dere ikke se meg før dere sier: Velsignet være han som kommer i Herrens navn!" (Matt.23;39).

Israel som en nasjon vil ha god grunn til å glede seg på den tid. Men Paulus setter alt dette i den riktige sammenheng når han spør: "Hva annet vil da deres antakelse bli enn liv av døde?" (Rom.11;15).

Moses' sang blir derfor også Lammets sang i Åpenbaringen kap.15. Guds hellige som har fulgt Lammet vil våkne opp til en vidundelig oppstandelse, og sammen med de trofaste som fremdeles er i livet ved Herrens komme, vil de bli ikklædd udødelighet og regjere med Kristus over en fredsfylt jord. Jesaja sier det slikt: "Rop høyt og juble, dere som bor på Sion! Stor er Israels Hellige midt iblant dere!" (kap.12;6).

Guds navn ble stort blant nasjonen da Israel ble frelst ved utgangen fra Egypt. Det blir enda større ved den store frelse i framtiden. Han vil bli herliggjort blant nasjonene (v.4) "for herlige ting har han gjort! La hele jorden få vite det!" (v.5).